

Оповідання та казки

День народження

День видався справді чудовим. Зранку пройшов теплий дзвінкий дощик, умив вулицю й будинки, змив пил з доріжок біля під'їзду — і все засяяло, заграло під теплими сонячними променями.

Вийшов Михайлик у двір і зупинився вражений: як гарно скрізь! Це тому, що сьогодні свято — Михайликові сім років виповнилося! Зранку мама пече смачний пиріг з полуничним варенням, а тато подарував новенький червоний автомобільчик, який працює на батарейках і навіть сам повертає наліво, направо. Ось Михайлик і вийшов у двір з новою іграшкою — показати друзям. Але у дворі нікого не було. Тільки в піску ліпила пасочки маленька дівчинка років чотирьох. Поруч на лавочці сиділа її бабуся, плела спицями щось біле й пухнасте.

— Ні, це мале дівча, а тим більше її бабуся не оцінять чудового подарунка, — подумав Михайлик, проходячи повз них.

Дійшовши до лавочки, що стояла під крислатим кленом, Михайлик присів і кілька разів запустив свій автомобільчик по доріжці.

Але гратися самому було не дуже весело. Хлопчик усівся на лавочку і, погойдуючи ногами, почав наспівувати пісеньку про день, який буває, на жаль, тільки раз на рік. Із гущавини клена обізвалась якась пташинка; вона весело присвиснула кілька разів і затихла. Михайлик знову заспівав. Пташка послухала й повторила свою нескладну пісеньку.

— Це вона мене вітає з днем народження, — здогадався хлопчик. Він підвів голову, щоб роздивитись свою нову приятельку, але в густих вітах пташки не було видно.

Вмоцнюючись на лавочці зручніше, хлопчик раптом помітив у траві біля лавки рогатку. Точно таку, яку колись бачив у Миколки. Миколка нею так здорово стріляв камінчиками по мішенях. А мішенями були консервні бляшанки, розвішані по стовпчиках паркану.

Михайлик підняв рогатку, оглянув її, кілька разів натягнув гумовий шнурок. Знайшов кілька камінців. Шкода, що ніде не знайти бляшанки. Він би зміг стріляти так само влучно, як Миколка.

Хлопчик приладнав камінчика, прицілився і запустив його у стовпчик паркану. Не вийшло. Промазав. Спробував вдруге, втретє... Камінці летіли то вище стовпчика, то падали ближче.

— Цікаво, на яку висоту може полетіти камінчик, — подумав Михайлик, — чи долетить до верхівки клена?

Він знову приладнав камінця і вистрілив угору.

І раптом замість камінця до ніг Михайлика впала маленька сіренька пташка і, тріпочучи крильцями, забилася на землі.

Михайлик на мить завмер, потім кинувся до пташки. Вона спробувала злетіти, але одне крильце волочилося по землі й не відпускало її вгору, на дерево. Хлопчик схопив пташинку, притиснув до себе і, забувши про свій автомобільчик, побіг додому. Пташка билась у його долоньках, пробувала вирватися. А серденько її калатало гучно-гучно...

У кімнаті пахло полуничним пирогом.

Михайлик підбіг до мами і, затинаячись, проказав:

— Мамо, мамо, пташечка, дивись, що з нею? Вона помирає?

Мама взяла пташку в руки, подивилась і, похитавши головою, сказала:

— Який же негідник поранив її?

— Це я... це я — негідник, — тихо прошепотів Михайлик. — Я ненароком, мамочко, я не хотів... Вона помре?

— Може, і не помре, — відповіла мама, — але вже ніколи не зможе літати. Як же ти міг так вчинити?

— Я не хотів, я не думав, — крізь сльози шепотів Михайлик.

— Оце й погано, що не думав, — відповіла мама.

...Сонце, як і раніше, заглядало в кімнату, але його промінці вже не були такими лагідними й привітними.

Як Хмарка землю напувала

Дощу давно не було, і земля висохла, потріскалась. І квіти, трави та дерева хотіли пити.

Пролітала одного разу над тим місцем Дощова Хмаринка. Хотіла вона полити землю, напоїти всіх, але налетів Вітер-Суховій і вихлюпнув геть воду з відерця Хмаринки.

Полетіла тоді Хмарка до Сонця й попросила допомогти їй землю полити. Подарувало Сонечко Дощовій Хмаринці різнокоромисло. Опустила вона один кінець коромисла у воду Дніпра, набрала з нього водиці. Як не намагався Вітер-Суховій вихлюпнути воду з відерця Хмаринки, йому це не вдалося.

Напоїла Хмарка землю, ожило все, розцвіло, звеселіло. А люди те чудодійне коромисло веселкою назвали.

Злива

Цілий місяць стояла спека. Вигоріла трава, пожовкли квіти, сухо дзвеніли від вітру дерева. Вулиці вкрилися густим шаром сипучого пилу. Люди раз у раз поглядали на небо і, хитаючи головами, тихо зітхали: посуха!

Та ось одного разу вночі зібрав вітер дощові хмари в небі. Сяйнула блискавка, загримів грім, і пішов теплий літній дощ. Як довго всі на нього чекали! Квіти розкривали назустріч важким краплям свої ніжні пелюстки, трава відразу ставала яскравішою. Весело дзвеніли листям дерева, підставляючи запорошені крони життєдайним потокам.

— Лий, лий, не жалій! — співали пшеничні колоски в полі, простягаючи до неба тоненькі ручки.

Радісно дякував дощу високий жовтий соняшник. А маленькі дзвіночки, схиливши до землі сині голівки, пили воду просто з прозорих калюж. І тільки маленьке дурненьке курчатко, сховавшись від дощу під широким листком лопуха, тремтіло від страху:

— Як би мене не намочило! Як би не заляпало моє пір'ячко!

І нікого не було поруч, щоб пояснити йому, що в таку зливу треба бігати по калюжах, розмахувати крильцями, підставляти голівку теплим краплям і радісно вигукувати:

— Лий, лий! Не жалій!